

Sygn. akt V CSK 356/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa M. D.

przeciwko T. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od postanowienia Sądu Apelacyjnego

w [...]

z dnia 2 grudnia 2013 r., sygn. akt V ACz [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 2 grudnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił zażalenie powódki na postanowienie Sądu pierwszej instancji o odrzuceniu pozwu.

Sąd Apelacyjny wskazał, że przed Sądem pierwszej instancji toczy się już sprawa II C [...] między tymi samymi stronami o zasądzenie takiej samej kwoty, oparta na tych samych okolicznościach faktycznych (nabycia przez powódkę w drodze przelewu wierzytelności z tytułu nienależytego wykonania przez pozwanego umowy o usługi remontowe). W obu sprawach zachodzi zatem tożsamość stron i roszczenia, w rozumieniu art. 199 § 1 pkt. 2 k.p.c., bez względu na podstawę prawną, która nie musi być wskazana przez stronę.

W skardze kasacyjnej powódka, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazała wszystkie przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że powódka nie wykazała istnienia przesłanek przedsądu, na które się powołała.

Przedstawione dwa pytania nie są zagadnieniami prawnymi, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 1 k.p.c., a jedynie wyrażają – w formie pytań - stanowisko skarżącej co do potrzeby ustanowienia pełnomocnika z urzędu oraz wezwania do wyjaśnienia kwestii tożsamości roszczeń we wszystkich dwudziestu sprawach wytoczonych przez powódkę przed różnymi sądami, jak również zastrzeżenia co do obciążenia jej kosztami procesu.

Podobnie skarżąca nie wykazała potrzeby dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów prawa, a więc przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt. 2 k.p.c., bowiem powołując się na tę przesłankę nie wskazała żadnych przepisów prawa ani jakichkolwiek wątpliwości interpretacyjnych czy też rozbieżnych orzeczeń sądowych.

Nie przedstawiła też okoliczności mogących uzasadniać jej twierdzenie o nieważności postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt. 2 k.p.c. Uzasadnienie tej przesłanki przedsądu jest niezrozumiałe w okolicznościach sprawy, gdyż sprowadza się do zarzutu niezbadania przez Sąd, czy pełnomocnicy powódki byli należycie umocowani i czy mieli możliwość działania w sprawie skoro nie doręczano im pism sądowych, gdy tymczasem w rozpoznawanej sprawie powódka, do czasu wniesienia skargi kasacyjnej przez adwokata, nie była reprezentowana przez żadnego pełnomocnika i występowała osobiście.

Także zarzut nieważności postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt. 5 k.p.c. nie przedstawia uzasadnionych podstaw, gdyż pomijając to, że jest niespójny z zarzutem wskazanym wyżej oraz powołuje się na okoliczności występujących także w dwudziestu innych identycznych sprawach wniesionych przez powódkę do różnych sądów, to przede wszystkim wskazane okoliczności bez wątpienia nie mogą świadczyć o pozbawieniu powódki możliwości obrony swych praw, w rozumieniu art. 379 pkt. 5 k.p.c.

Nie zostało także wykazane, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w szczególnym znaczeniu użytym w art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., gdyż uzasadniając tę przesłankę przedsądu skarżąca nie wskazała żadnych przepisów prawa, które jej zdaniem zostały naruszone ani okoliczności, które uzasadniałyby ocenę, że naruszenie prawa było rażące i niebudzące jakichkolwiek wątpliwości. Powtórzyła jedynie twierdzenia o potrzebie ustanowienia adwokata z urzędu, bez przedstawienia przekonujących argumentów w tym przedmiocie. Powtórzyła również zarzut nie wezwania jej do wyjaśnienia z jakiego tytułu żąda należności w każdej z wniesionych spraw, choć przedmiotem oceny mogą być tylko roszczenia dochodzone w rozpoznawanej sprawie i w sprawie II C [...], a okoliczności wskazane przez nią w obu pozwach, pozwalają na stwierdzenie tożsamości roszczeń zgłoszonych w obu tych sprawach. Pozostałe zarzuty dotyczące wydania zaskarżonego orzeczenia na posiedzeniu niejawnym, naruszenia prawa powódki do jawnego rozpoznania jej roszczeń na rozprawie i uniemożliwienia powódce swobodnej wypowiedzi przed sądem mogą jedynie wskazywać na nieznaną przepisów postępowania dotyczących posiedzeń sądowych oraz zakresu kwestii rozpoznawanych na posiedzeniu niejawnym,

natomiast z pewnością nie uzasadniają twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.